

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จอมผีดิบ
มนตร์ร้าย

2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่าง ๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ไชยยันต์ อนันตรัย หมดหวังเสียแล้ว!! นั่นเป็นความรู้สึกอันหนาวเหน็บและปวดชาที่แล่นขึ้นจับประสาททุกระบบของจอมพราณ เป็นครั้งแรกที่เขาแลเห็นดวงตาของเชษฐา วราฤทธิ์ เบียดขึ้นไปด้วยน้ำตา มันเป็นน้ำตาของลูกผู้ชายชาติวีรกรรมซึ่งสำนึกได้ว่า ณ บัดนี้เขากำลังสูญเสียยอดสหายซึ่งเห็นกันมาแต่เล็กแต่น้อย ร่วมเป็นร่วมตายกันมาโดยตลอด

สำหรับมาเรีย ฮอฟมัน ไม่มีใครอ่านความรู้สึกของหล่อนได้ ภายใต้สีหน้าอันซึมสงบนั้น หล่อนเป็นผู้หญิงใจแข็งราวกับเหล็กเพชร ยกมือขึ้นทำอาเมนอย่างเข้มข้ม ริมฝีปากขมขมบีบ อันเป็นลักษณะเช่นเดียวกันกับที่ทุกคนเคยเห็นครั้งที่หล่อนยืนอยู่เบื้องหน้าหลุมฝังศพของสามี

ภาวะอันเศร้าสร้อยซึมสลดนั้นปกคลุมไปตลอดทั้งบริเวณแคมป์ พวกพราณพื้นเมืองทั้งหมดนั่งกอดเข้าคอหูลบรายล้อมร่างของไชยยันต์เป็นวงกลม ปากของทุกคนดูเหมือนจะถูกเย็บไว้สนิท คงได้ยินแต่เสียงร่ำไห้ของดารินเท่านั้น

เวลาแห่งความเจ็บนั้นเหมือนโลกหยุดหมุนนี้จะผ่านไป
นานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ในโสตประสาทอันล้นอื้อของทุกคน
ดูเหมือนจะแว่วเสียงประหลาดๆมาจากปารอบตัว ฟังคล้ายๆ
เสียงกู่เรียก เสียงโอดโอยโหยหวน บางทีก็เหมือนมีคนมาพูด
กันพึมพำซุบซิบอยู่ในเงามืดของพงไพรที่แวดล้อมอยู่ และ
บางขณะก็เป็นเสียงหัวเราะแหลมเย็นเยาะหยันโยไฟ จะเกิด
ขึ้นจากอุปาทานหรืออะไรก็ไม่มีการนำขึ้นมาสอบซักถามกัน
นอกจากจะได้ยินและครุ่นคิดกันไปเองตามความรู้สึกเฉพาะตัว
แต่ละคน

แล้วอดีตท่านทูตทหารบกก็เงยหน้าขึ้น ความเข้มแข็ง
ปรากฏขึ้นที่แววตาบิกบีบทั้งคู่ อันแสดงให้เห็นว่าปลงตกและ
ระงับความรู้สึกลงได้แล้ว

“ในที่สุดเราก็เสียเพื่อนตายที่ดีที่สุดของเราไป...”

เสียงนั้นแหบห้าว ดังขึ้นท่ามกลางความเจ็บ

“ต่อไปจะเป็นใครอีกไม่รู้ได้ แต่...จะไม่มีอะไรมาเปลี่ยน
เจตนาเดิมของเราได้”

“ถึงอย่างไรพวกท่านก็ต้องไป...ไปสู่ความพินาศแห่ง
อาถรรพณ์ของนครแห่งความลับ หรือมิฉะนั้นก็ไปเพื่อแก้บัง
ทันทกรรมให้แก่พวกเรา!”

มาเรียพิมพ์ำประโยคที่เจ้าฝึกกองกอยกล่าวไว้ขึ้นอย่าง
เลื่อนลอยแผ่วเบาเหมือนจะเตือนระลึก

“มันพูดของมันไว้ถูกแล้ว บางทีพวกเราอาจต้องตายกัน
ทั้งหมด อาจค่อย ๆ ไปทีละคน หรือมิฉะนั้นก็ตายหมู่ในเวลา
เดียวกันในวินาทีใดวินาทีหนึ่งข้างหน้า”

“ก็ให้มันรู้ไป!”

เซซฐาตอบอย่างหนักแน่น กร้าวเกรียม สติสัมปชัญญะ
ของเขากลับคืนมาแล้ว ภายหลังจากมีนงเหมือนตกอยู่ในห้วง
ฝันร้ายไปชั่วขณะ รวมทั้งอำนาจความรันทศเศร้าโตกที่เกาะ
กินใจ

นิ้วของใครคนหนึ่งสะกิดเบา ๆ มาที่ข้อศอกของรพินทร์
เมื่อหันไปก็พบว่ามันเป็นมือผอมดำของช่างปา เจ้าพรานต้องสู

ของมาเรีย มันกำลังมองมาที่เขาด้วยสีหน้าตายด้าน ยากจะอ่าน
ความรู้สึก อันเป็นบุคลิกประจำ แล้วเสียงเบากระซิบก็ดังมาว่า

“นาย”

“ฮือ?”

“นายจะลองเชื้อสา่งปาตุสักหน่อยไหม?”

“เชื้ออะไร?”

“พ่อของสา่งปาเคยเล่าให้ฟังไว้ตั้งแต่สมัยสา่งปาเป็น
เด็กเล็ก ๆ...”

“เล่าอะไร?”

“พ่อว่า ในดงดำฝั่งเหนือของกลุ่มน้ำสาละวินมีตะขาบใหญ่
เลื้อยมาที่เสียงดังเหมือนพายุ...”

“ฉันเห็นแล้ว และทุกคนรวมทั้งแกด้วยก็เห็นแล้ว...
ฉันเสือกมาเล่าให้ฟังอยู่อีกทำไม”

พรานใหญ่ตวาดเบา ๆ อยากจะประเคนบาปให้เจ้า
ต้องสู้สักพลั้ คำที่ฉันมาพูดเรื่องไม่เป็นเรื่องในภาวะเช่นนี้

“พ่อว่า พิชมันมากยิ่งขึ้นกว่างจาง กัดใครต้องตายไม่มีทางรอด นอกจากจะรู้วิธีแก้”

รพินทร์หันขวับไปจ้องหน้าอีกครั้ง

“วิธีแก้?” เขาทวนคำ “แก้ยัง?”

“พ่อว่า ต้องเอาพริกชี้ฟ้าที่ขึ้นอยู่ในดงดำเดียวกันมาตำผสมกับเนื้อของตะขาบดง พอกปิดที่แผล มันจะเป็นยาดูดพิษออก แก้ให้ฟื้นได้”

จอมพรานขมวดคิ้ว จ้องหน้าส่างปาตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น พวกพรานพื้นเมืองหูผึ่ง ชันคอขึ้นจากกิริยาอันหงอยเหงา มองนิ่งมายังเจ้าต้องสู่เป็นตาเดียว มาเรียก็มีอาการตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย ยกเว้นเชษฐากับดาริน ซึ่งยังนั่งงงไม่รู้เรื่อง แต่แล้วก็เข้าใจเมื่อหม่อมสาวหันไปแปลภาษาพม่าที่ส่างปาใช้พูดกับพรานใหญ่ให้ทั้งสองฟัง

“ทำไมถึงมาบอกเอาเดียวนี้?”

รพินทร์ชักต่ำๆ ไม่มีความกระตือรือร้นหรือศรัทธา

ด้วยสีหน้าตายเหมือนเดิม ส่างปากก็ตอบว่า

“ช่างปาไม่แน่ใจ ไม่รู้ว่ามันจริงหรือไม่ ปู่เล่าให้พ่อฟัง แล้วพ่อก็เล่าให้ช่างปาฟังอีกทีหนึ่ง”

“ก็ทำไมเราไม่ทดลองกันดูละ ในคืนที่มีดสนิท มีดาวส่องแสงแม้แต่ดวงเดียวก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรเสียเลย!”

มาเรียร้องขึ้น

“สายไปเสียแล้ว เมย์...”

เสียงดาร์รินพึมพำขึ้นเศร้าๆ น้ำตาไหลริน

“เธอแน่ใจหรือน้อย?”

“ฉันก็ไม่อยากจะคิดหรือเชื่อเลย แต่ความเห็นในทางแพทย์ของฉัน มันเป็นเช่นนั้น”

หมอดาร์รินตอบเสียงสั้นเครือ ตาแดงซ้ำ

“ถ้าเนื้อตะขาบตำผสมกับพริกแดงแก้พิษได้จริง ๆ ไอ้ช่างปากก็ควรจะถูกฝังแทนนายทหาร ค่าที่มันแพงจะอ้าปากบอกเอาเดี๋ยวนี!”

บุญคำคำรามออกมา จ้องมองดูพรานต้องสู้ด้วยตา
ขวางดู จัน เส่ย เกิด และกะหยิ่นเพ่งจับมองมาเป็นตาเดียว
อย่างเดือดดาลใจ

“ถึงสา่งปาจะบอกขึ้นในทันที มันก็สายอยู่ดีนั้นแหละ
กว่าเราจะไปเอาพริกแดงมาได้ เขาก็ต้องตายลงเสียก่อนอย่าง
ที่เห็นอยู่ที่นี่ แล้วอีกอย่างหนึ่ง สา่งปาก็เพียงแต่ได้ยินได้ฟังมา
อย่างเลื่อนลอยเท่านั้น ตัวมันเองก็ไม่กล้ายืนยัน”

หัวหน้าคณะกล่าวขึ้นอย่างมองไม่เห็นความหวังอะไร
อีกทั้งสิ้น

“สา่งปาจะไปเก็บพริกต้นนั้นมาให้ เอามาตำพอกแผล
รอยเขี้ยวของมันที่ขานายปิ่นโต ลองดูว่าพอบอกไว้จริงหรือไม่”

สา่งปาทักทุกคนมาหน้าตาเฉย

“ถ้าเขายังไม่ตาย และถ้ายานั้นศักดิ์สิทธิ์จริงเขาก็ฟื้น
ขึ้นได้ แต่ตอนนี้เขาตายเสียแล้ว เขาฟื้นไม่ได้หรอก คนที่ตายแล้ว
รักษาไม่ได้”

เซษฐาพูดผ่านมารื้อให้แปลให้

“ถ้าไม่หาทางช่วย นายปิ่นโตตายแล้วก็ตายเลย แต่ถ้าพยายามช่วย ตายแล้วก็อาจฟื้นได้”

สร้างปาตอบคู้ๆตามประสาคนป่าอย่างมัน แต่ฟังแล้วก็ออกจะเป็นปรัชญาน่าคิดอยู่บ้างเหมือนกันสำหรับหูของผู้เจริญแล้ว

“ก็น่าคิดนะ แปลตามคำพูดของไฉนนี่ออกมาก็ได้ความคล้ายๆกันว่า การพยายามยอมมีโอกาสมากกว่าการงอมืองอเท้าทอดอาลัย”

หัวหน้าคณะหันไปกล่าวผิดๆกับจอมพรานผู้หนึ่งอยู่

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น ซ้ำเลื่องไปทางร่างอันหนึ่งเป็นซากเขี้ยวคล้าของไซยยันต์ แล้วเหลือบตาไปทางดารินเหมือนจะขอความเห็น พอสบตาอันคลอลันไปด้วยหยาดน้ำคู้นั้นก็เห็นหล่อนส่ายหน้าน้อยๆ

“ไม่มีชีพจรหรือลมหายใจเลยหรือครับ คุณหญิง?”

พรานใหญ่ถามเบาๆที่สุด

“หยุดไปนานแล้ว ไม่เห็นหรือ ผิวเป็นสีม่วงไปหมดทั้งตัว
...”

หล่อนตอบขณะที่ก้มหน้า

รพินทร์ตรวจดูตามร่างกายอีกครั้ง แล้วใช้มีดพับด้านที่อ่อนเป็นเครื่องมือสำหรับเปิดขูดโซดาซึ่งติดตัวอยู่ ทดลองง้างปากไชยยันต์ดู

“เอ...ตัวยังอุ่นอยู่ แล้วก็อ่อนเคลื่อนไหวได้ ไม่มีส่วนไหนแข็งแม้แต่ขากรรไกร ในปากก็ปกติ ไม่มีน้ำลายฟูม...”

เขาพึมพำ แล้วหันขวับไปทางหัวหน้าคณะอย่างตัดสินใจพูดโดยเร็ว

“หนึ่งในล้านของความหวัง สมมติว่าถ้าจะมีอยู่บ้างก็ยิ่งดีกว่าไม่มีความหวังอะไรเสียเลย ทุกคนรออยู่ที่นั่นะครับ ผมกับช่างปาจะเอาพริกชี้หูแดงต้นนั้นมา”

“ก็ลองดู เราไม่มีความหวังอย่างอื่นให้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว”

หัวหน้าคณะพยักหน้า จอมพรานฉวยได้ไรเฟิลพร้อมกับไฟฉายลุกขึ้นในทันทีนั้น

“ไป ส่างปา แก่ไปกับฉัน!”

พรานต้องสู้กระวีกระวาดลุกขึ้นยืนตาม คนของเขาอีก
สี่คนขยับตัวจะขอดิตตามไปด้วย แต่พรานใหญ่โบกมือห้ามไว้
เสียก่อน

“ฉันจะไปกับส่างปาเพียงสองคนเท่านั้น คนอื่นๆอยู่เฝ้า
ที่นี่และระวังตัวเตรียมพร้อมอย่าประมาท ฉันจะไปเร็วกลับเร็ว
ที่สุด”

กล่าวจบเขาก็โบกมือกับส่างปา ชวนกันเดินปายหน้า
ออกจากบริเวณที่พักโดยเร็ว แต่แล้วทันทีนั้นเองก่อนที่จะก้าว
พ้นแนวกองไฟสุดท้ายที่สุ่มไว้ด้านทางด่าน ทั้งเขากับเจ้าต้องสู้
ก็ต้องหยุดชะงักก็กลองพร้อมกันราวกับนัดกันไว้

ประสาทหุอันเฉียบไวสัมผัสกับเสียงของอะไรชนิดหนึ่งใน
ในความมืดมิดของพงไม้และป่าหินเบื้องหน้า ส่างปาสะกิด
สีข้างเขา รพินทร์จับปืนในท่าเตรียมพร้อม ประกบไฟฉายไว้
กับกระโجمมือ แต่ยังไม่เปิด ยืนเงี่ยหู ตาเบิกกว้าง จ้องเหมือน
จะอ่านทะลุเข้าไปในความมืดอันลึลับ ส่างปาเองก็ประทับปืน
ขึ้นไหล่

เพราะเหตุที่ว่าบุคคลทั้งสองยังก้าวจากแคมป์ออกไปได้
เพียงไม่เท่าไร มองเห็นหลังกันอยู่ในระยะไม่เกิน 15 เมตร
พรรคพวกที่แคมป์จึงสามารถมองเห็นอาการผิดปกตินั้นได้
อย่างถนัด ต่างขยับตัวเตรียมพร้อม ปีนกับไฟฉายขึ้นมาประจำ
อยู่ในมือทันที แต่ก็ไม่มีใครกระโดดกระตาคหรือร้องถามมา
เช่นไร เพราะเคยชินและรู้หลักกันดีอยู่แล้ว

เสียงใบไม้แห้งลั่นกรอบแกรบในพุ่มไม้ทึบเบื้องหน้า
ไม่ห่างจากพรานใหญ่กับส่างปาดออกไปเท่าใดนั้น เป็นเสียงตีน
ที่ค่อย ๆ จรดเข้ามาในลักษณะย่อง มันเบาที่สุดและแทบไม่มี
อะไรผิดปกติ ถ้าไม่ใช่หูของพราน ครั้งแรก รพินทร์คิดว่า
เป็นอุปาทาน แต่แล้วพอลึบใจฟังก็แน่ใจ

อะไรชนิดหนึ่งกำลังย่องเข้ามา มันตั้งอยู่ปากตรงข้าม
ของทางด่านไม้ไผ่ไม่ไกลไม่ใกล้เอง! เสียงของการเคลื่อนไหวชนิด
นั้นยังฟังไม่ออกกว่าจะเป็นอะไรแน่ มีช่วงระยะหยุดเหมือนจะ
ซุ่มตัวหาจังหวะ แล้วต่อมาก็แสกสากแผ่วเบาไถลเข้ามาอีก

ไม่ใช่สัตว์เลื้อยคลาน แล้วก็ไม่ใช่พวกสัตว์ใหญ่สี่เท้า
ซึ่งน้ำหนักตัวควรจะมากกว่านั้น รพินทร์ค่อย ๆ ยกมือขึ้นทำ
สัญญาณให้ส่างปาดอยหลังเข้าไปพร้อมกับพวกในแคมป์ก่อน

เพื่อความสะดวกในการคล้องตัวของเขา หากวิกฤติการณ์
เกิดขึ้นในระยะจู่โจมพันธุ์ เจ้าต้องสู้ปฏิบัติตามสัญญาณสั่งนั้น
โดยดี ย่องถอยหลังห่างออกไป คงเหลือเขาเพียงคนเดียว ซึ่ง
ขณะนี้ก็เลี้ยวเข้ามาโคนตะเคียน เงี้ยวหุคอยจับฟังเสียงอยู่นั้น
อาการเช่นนั้นยิ่งทำให้ฝ่ายในแค้นปรีทวิความกระสับกระส่าย
ใจเต้นแรงขึ้น หลายคนค่อยๆทรงกายขึ้นยืนอย่างเงิบกริบ

มีเสียงลั่นกริ๊บขึ้นมาอีกครั้งตรงพงไม้ที่เห็นเป็นเงาตะคุ่ม
เบื้องหน้า

ฮันเตอร์ขนาด 8 ท่อนในมือของจอมพรานก็พวยพุ่ง
สว่างจ้าออกไปในทันทีนั้น พร้อมทั้งนิ้วที่แตะอยู่กับไก

ไม่ปรากฏร่างหรือแววตาของอะไรทั้งสิ้นที่จะสะท้อน
แสงไฟตอบมา นอกจากใบไม้และเถาวัลย์ เขาสะดุ้งไฟฉายไป
รอบๆอย่างรวดเร็ว สายศุนย์ไรเฟิลตาม

“ไม่พบอะไร!”

รพินทร์ดับไฟ สงบนิ่งอยู่อีกครู่ใหญ่ก็ได้ยินเสียง
เคลื่อนไหวอยู่ในพงอีกครั้ง คราวนี้ย้ายมาตั้งอยู่ฝั่งขวามือ

อันเป็นปาไผ่ พอฉายไฟก็อันตรายหายไปอีกอย่างปราศจาก
ร่องรอย

จอมพราวนถอยกลับเข้ามารวมกลุ่มกับพรรคพวกที่ยืน
จ้องอยู่ก่อนแล้ว

“อะไรอย่างหนึ่งกำลังย่องเข้ามาบ้านเปี่ยนอยู่รอบ ๆ ที่พัก
ของเรา ได้ยินแต่เสียง พอฉายไฟก็หลบ”

เขากะชิบ

“ไอ้ตะขานรคนั้นเองหรือเปล่า?”

เซซฐากระชิบถาม จ้องมองไปในความมืด

“ไม่ใช่หรอกครับ ไม่ใช่สัตว์เลื้อยหรือคลาน มันอยู่ใกล้ ๆ
เราแค่นี้เอง แล้วก็หนีไปด้วย นอกจากจะคอยหลบซ่อนอยู่
พวกเราก็คงระวังตัวอยู่ในนี้แหละครับ ผมจะบุกออกไปที่ต้นพริก
นั้นคนเดียวเอง ไม่ต้องเป็นห่วงผม”

หัวหน้าคณะเหนียวไหลเขาไว้

“ไม่เหมาะ! อย่าเพิ่งดีกว่า สงบดูท่าที่มันให้แน่เสียก่อน
รูปการณ์มันไม่เข้าเค้าเสียแล้ว”

ขาดเสียงของเชษฐาก็ปรากฏเสียงย่ากรากแกรกอยู่หลัง
พุ่มไม้ คราวนี้ไกล่ชนิดเดียว ราวกับนัดกันไว้ ปีนทั้ง 10 กระบอก
จ้องไปทางด้านนั้นรวมจุด เสียงนั้นหยุด ทุหายๆ เหมือนอย่าง
ที่เคยได้ยินครั้งแรก หากแต่ดังไกล่เข้ามาทุกที ทิศทางแหวกพง
ตรงเข้ามาที่แคมป์ซึ่งทุกคนจ้องกันอยู่แทบไม่ยอมหายใจ

ครั้นแล้ว เงาดำของอะไรชนิดหนึ่งก็โผล่ลับแนวรก
ของพุ่มไม้ออกมาปรากฏเด่นอยู่ในบริเวณที่ราบโล่งอย่างสงบ
ไกล่เคียงกับกองไฟรอบนอกที่ก่อไว้

ไฟฉายหลายกระบอกสาดจ้ำจับเข้าไปที่ร่างนั้นพร้อมกัน

“อย่าเพิ่งยิง!”

เสียงเชษฐาร้องขึ้นดังลั่นก่อนที่ปืนกระบอกใดกระบอก
หนึ่งจะระเบิดพ่นกระสุนออกไป

ทุกคนยืนจ้องตะลึง

จากแสงเพลิงที่กินไม่อยู่ในกองและลำไฟฉายอันสว่างจ้า ทำให้เงาปริศนานั้นปรากฏขึ้นอย่างถนัดชัดเจนนที่สุด มันเป็นร่างไอ้ผีกองกอยตัวหนึ่ง ซึ่งขณะนี้กำลังยืนสองขาโบกมือส่าย แชนซ์เข้าไปมา มันจะป้องแสงไฟที่สาดจ้าเข้าหน้า หรือจะแสดงกิริยาห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดก็สุดที่จะเดาได้ มองดูไม่ผิดอะไรกับภูตนาครที่ผุดขึ้นจากใต้แผ่นดิน

ความเป็นดุษณีและอาการโบกมือเรียวยาวนานเกลียดอยู่ไปมานั้น ทำให้ปืนที่เตรียมจะลั่นทุกกระบอกยังไว้ได้ทัน

“พระเจ้า! ไอ้ตัวนั้นนั่นเอง ตัวที่แกะเชือกหนีหลุดรอดจากมัดของเราไป!”

มาเรียอุทานออกมา

ทุกคนก็จำได้ในบัดนั้น ถูกแล้ว มันคือเจ้าผีกองกอยหรือสัตว์ประหลาดตัวหัวหน้าที่เคยเป็นเชลยของฝ่ายมนุษยและหนีหลุดไปได้อย่างลึกลับตัวนั่นเอง!

มันโผล่ออกมาเพียงลำพังตัวเดียว ปราศจากวิ๊วหรือร่องรอยของพวกพ้องตัวอื่นๆทั้งสิ้น

อึดใจเต็มๆท่ามกลางความมั่งงันและแสงไฟฉายที่จ้องจับอยู่ เจ้าสัตว์ประหลาดลึกลับค่อยๆเดินใกล้เข้ามาในบริเวณแค้มป์อย่างแผ่วช้า อาการของมันสงบราบคาบ ไม่แสดงว่าจะมีพิษร้ายเป็นอันตรายใดๆทั้งสิ้น ทั้งหมดยิ่งประหลาดใจเพิ่มขึ้น

“มันตรงเข้ามาที่เรา ยิงนะ นาย!”

ใครคนหนึ่งในกลุ่มพรานพื้นเมืองที่ประทับปืนจ้องอยู่ร้องกระหืดกระหอบ แต่รพินทร์ห้ามเร็วปรือ

“อย่า! ดูท่าที่มันก่อน อย่าเพิ่งยิงเป็นอันขาด”

เจ้าฝึกกองกอยชะงักเล็กน้อย ดวงตากลมวาวทั้งคู่จ้องมายังทุกคน เอามือที่มีเล็บประหนึ่งดินเหนียวทั้งสองปิดผ่านหน้าไปมาอีกครั้ง ทุกคนกระจายกันออกอย่างเตรียมพร้อม พวกพรานพื้นเมืองคว่ำมิดไม้ และเชือกขึ้นมาถือเตรียมล้อม แต่มันไม่มีปฏิกิริยาจะต่อสู้หรือผลอะไรอย่างใดทั้งสิ้น สายหน้ามองคนที่ตีวงล้อมอยู่ห่างๆไปรอบๆ แล้วค่อยๆเคลื่อนแผ่วช้าเข้ามาอีก จนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่ใจกลางบริเวณแค้มป์

“แปลกเหลือเกิน จากท่าที่ที่เห็นอยู่นี้ แสดงว่ามันเจตนา
จะเดินเข้ามาหาเราเอง”

ดารินร้องออกมาเบา ๆ จ้องร่างอันแสนจะน่าเกลียดนั้น
อย่างอัศจรรย์ไปหมด ซึ่งก็เป็นอาการเดียวกับทุกคนในขณะนี้
เซษฐาตะโกนสั่งพรานพื้นเมืองทุกคนให้สงบเฉยไว้ก่อน เพียง
แต่ให้ระวังล้อมไว้เท่านั้น

รพินทร์เดินอย่างระมัดระวังเข้าไปใกล้มัน เจ้าสัตว์ประหลาด
ทรุดตัวลงนั่งจ่อมกับพื้นตรงหน้าเขา ห่างเพียงก้าวเดียว...ไม่มี
อาการหวาดกลัวสะทกสะเทือนใด ๆ ทั้งสิ้น

ลักษณะนั้นเหมือนสัตว์เลื้อยคลาน ๆ หรือมิฉะนั้นก็เป็น
การเผชิญหน้าระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์ ปราศจากอาการใด ๆ
ของสัตว์ป่าทั้งสิ้น เขาจึงมันเขม็งอย่างพยายามค้นหารหัส และ
มันก็มองตอบเขามาเช่นเดียวกัน รพินทร์รู้สึกว่ามีอะไรหลายต่อ
หลายอย่างอยู่ในดวงตาอันเต็มไปด้วยจิตตานุภาพลึกลับคู่นั้น
แต่ก็ไม่อาจแปลความหมายออกได้ สัมผัสได้อย่างเดียวว่า...มัน
ไม่ได้มาอย่างศัตรู ท่าที่ซึ่งมันเข้ามาหาฝ่ายมนุษย์อย่างแค้นช้ำ

สงบราบคาบ มีอิทธิพลประหลาดทำให้ทุกคนพากันได้แต่จ้อง
นิ่งกันไปหมดโดยยังไม่อาจตัดสินใจอย่างไรลงไปได้ นอกจาก
คอยคุมเชิงอ่านกิริยาอยู่เท่านั้น

“พับผ้าเถอะ นี่ข้าเดาไม่ถูกเลย เอ็งมาดีหรือมาร้าย!”

ในที่สุดพรานใหญ่ก็ระเบิดโพลงออกมาท่ามกลางความ
อึดอัดอ่านอะไรไม่ถูก

เจ้าภูตไฟรกลอกตาของมันชำ ๆ ไปยังคนอื่น ๆ ที่มุงล้อม
อยู่อีกครั้ง แล้วค่อย ๆ กระเียบเคลื่อนเข้าไปจนถึงร่างอันไม่
ติงกายของไชยยันต์ ท่ามกลางความประหลาดใจงงันเหลือ
ที่จะกล่าวของคณะทั้งหมด

“มันเข้าไปที่ไชยยันต์ทำไม?”

ดาร์รินเต็มไปด้วยความพิศวงระคนตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว

ทั้งหมดก็พากันเคลื่อนตามเข้าไปอย่างรวดเร็ว และบัดนี้
ยืนล้อมจ้องมันอยู่ห่างเพียงสามสี่ก้าว

มันลงนั่งจ่อมอีกครั้งตรงบริเวณขาอันเหยียดยาวของ
อดีตนายทหารปืนใหญ่ข้างที่มีรอยเขียวของตะขาบปรากฏอยู่

และบัดนี้เซษฐาเป็นคนตัดขาทางเกงด้านนั้นเปิดออกจนแลเห็นเนื้อและบาดแผลได้ถนัด ค่อยๆเอื้อมมือข้างหนึ่งไปเกาะวางไว้บนเข่าข้างนั้น ลักษณะเหมือนลิงนั่ง อึดใจต่อมา โดยการเงยหน้าจ้องตาทุกคนอยู่ มันก็ค่อยๆก้มต่ำลงไปใกล้บาดแผล

รพินทร์ขยับตัวอีกครั้ง แต่เซษฐาก็นอกไว้อยู่โดยเร็ว กระซิบละล่ำละลัก

“ดูมัน รพินทร์ ดูว่ามันจะทำอะไร เเฉยไว้!”

ปฏิกิริยาเช่นนั้นของฝ่ายมนุษย์ที่ห้อมล้อมอยู่ทำให้มันชะงักนิ่งไปอีกอึดใจใหญ่ เหมือนจะรอดูท่าที พอทุกคนสงบนิ่ง นอกจากจ้องดูเฉย จึงค่อยๆก้มลงอีกครั้ง จรดปากอันน่าเกลียด น่ากลัวลงกับบาดแผลตรงรอยเขี้ยว

“มันดูดแผล!”

พวกพรานพื้นเมืองอุทานลั่นออกมา ในขณะที่พรานใหญ่และคณะนายจ้างจ้องตาค้าง

ไฉ่ฝีกองกอยก้มหน้าก้มตาดูอยู่อึดใจก็ถอนปากออก แล้วพนส้ารอกของเหลวชนิดหนึ่งลงไปกับพื้น มันเป็นเมือก

สีด้าคล้าส่งกลิ่นขึ้นเขียว มีปริมาณประมาณถ้วยน้ำชา แล้วก็
ก้มลงดูอีก แต่ครั้งที่ปากของมันจรดบาดแผลเป็นเวลา
อีตใจใหญ่ๆ จากนั้นก็พ่นของเหลวชนิดนั้นออกมาในอาการเดิม
ติดต่อกันหลายครั้ง

ทุกคนใจเต้นแรง สีหน้าอึ้งงงันพิศวงเปลี่ยนมาเป็น
ความตื่นเต้นปีติยินดีในทันทีนั้น เพราะจากสิ่งที่เห็นอยู่นี้ ทำให้
พอจะเข้าใจได้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร

“มันดูดพิษตะขาบให้ไชยันต์ มันกำลังช่วยเขา โอ!
เป็นไปได้หรือนี่...”

ดาร์นสล้าออกมา สัมผัสเสียงสั้นไปหมด หน้าอึ้งซีดเผือด
เริ่มแดงเรื่อขึ้น มาเรียกมือขึ้นกำประสานกันแน่นบนอกอย่าง
ลึ้มตัว ตาเบิกกว้างแทบถลน เชษฐาแน่นจับแขนพรานใหญ่
บีบแรง

“รพินทร์ นี่เราไม่ได้ฝันไปนะ”

หวัหน้าคณะกระซิบ จอมพรานแยกเขี้ยว หยีตาลง
เขาเองก็พบกับความมหัศจรรย์ใจไม่น้อยไปกว่าทุกคน เลือด
ฉีดแรงไปตลอดทั้งกาย ค่อยทรุดตัวลงนั่ง จ้องมองดูอาการ

ของเจ้าฝึกงอย ซึ่งบัดนี้มันก้มหน้าก้มตาดูดปากแผลของ ไชยยันต์ห่างกันเพียงศอกเดียวกับเขา อีกหลายคนเลยทรุดตัว ลงนั่งล้อมดูด้วย

ชั่วครูเดียว บริเวณพื้นข้างกายของคนเจ็บก็มองไปด้วย เลือดพิษที่มันดูดแล้วพ่นคายออก สิ่งที่พอจะมองเห็นได้ชัดเจน สำหรับความหวังอันเริ่มมีมาเรื่อยๆ นั่นก็คือ ร่างกายอันเขียวคล้ำ เป็นสีม่วงของไชยยันต์เริ่มจะเปลี่ยนมาเป็นเผือกซีดขาวขึ้น

ครูใหญ่ต่อมา เจ้าสัตว์ประหลาดก็เคลื่อนไหวตัวถอยห่าง ออกจากร่างของคนเจ็บ ทรงตัวขึ้นยืน มีอาการเหมือนจะผละ ออกไปจากวงล้อมของมนุษย์ที่นั่งมุงอยู่ ทั้งหมดพากันลุกขึ้นยืน

“รู้สึกว่ามันกำลังจะไป ลองหลีกทางให้มันสิครับ”

รพินทร์ร้องบอกเร็วปรือ

คณะพรรคต่างกระจายกันออกจากการล้อมวงเปิด เป็นช่อง พร้อมกับจ้องจับอาภักปิริยาของมันอยู่เช่นนั้น เจ้า ภูตไพรเคลื่อนช้าๆ ด้วยอาการรีๆรอๆ บ่ายหน้าออกจากบริเวณ

ตรงไปยังชายป่าด้านที่มันโผล่เข้ามาแต่แรก แต่แล้วเมื่อถึง
กองไฟกองสุดท้าย ชิดกับแนวป่านั้นเอง มันก็หยุดหันกลับมา

และด้วยอาการอันไม่ผิดอะไรกับคน มืออันแสน
น่าเกลียดน่ากลัวนั้นโบกกวักมาที่จอมพราน ลักษณะนั้นจะให้
เข้าใจเป็นอื่นไม่ได้ นอกจากมันจะเรียกเขา

“แปลกจริง นั่นดูเหมือนมันจะกวักมือเรียกคุณนะ
รพินทร์”

หัวหน้าคณะร้องบอกเขาหน้าตาตื่น

รพินทร์ขยับตัว ก้าวล้าหน้าทุกคนออกไป แล้วหยุด
จ้องมองมันหนึ่งดูท่าที ไ้ฝีกองกอยเคลื่อนถอยหลังไปสองสาม
ก้าวพลางกวักมือเรียกให้เห็นอีกครั้ง

“ใช่แล้ว มันเรียกนาย!” พวกพรานพื้นเมืองร้องขึ้น

“ผมเห็นจะต้องลองตามมันไปเสียแล้ว ท่าทางมันพิกลอยู่”

เขาหันมาบอกกับคณะนายจ้าง แล้วหยิบไรเฟิลไว้ใน
ซอกแขน อีกมือหนึ่งถือไฟฉาย ก้าวเท้าเนิบ ๆ ตรงเข้าไปที่มัน

พอเขาเริ่มเคลื่อนไหวเจ้าผีกองกอยก็ออกเดินทางนำอย่าง
รีๆรอๆ ส่ออาการให้เห็นชัดว่ามันรอเขา

“ล่างปา ตามพรานใหญ่ไป!”

มาเรียร้องตะโกนบอกคนของหล่อนโดยเร็ว เชษฐาก็สั่ง
ให้บุญคำร่วมสมทบไปด้วยอีกคนหนึ่ง

ทั้งสองคนสาวเท้าตามหลังจอมพรานไปในทันทีนั้น และ
ก็มารวมกลุ่มทันกันก่อนที่จะลับออกไปจากแคมป์ รพินทร์
หันมามองคนทั้งสอง แต่ก็ไม่ว่าอะไรอีกทั้งสิ้น ฉายไฟจับไปยัง
ร่างของผีกองกอยตัวนั้นเป็นเป้าอยู่ตลอดเวลา ทั้งระยะห่างกัน
ประมาณ 10 ก้าว มันเดินนำเขาเลาะลัดซอกซอนไปในพุ่มพง
อันรกทึบริมทางด่าน เหมือนจะเป็นมัจจุเทศก์หรือเรื่อนำร่อง
ฉะนั้น

“พับผ้าสิ นาย มันจะเอาเราไปไหนนี่?”

บุญคำร้องขึ้นเบาๆ

“ไม่รู้เรื่องเหมือนกัน แต่ในภาวะเช่นนี้ ไปไหนก็ไปกัน
สุดแต่มันจะนำ...ถึงอย่างไรมันก็น่าจะเป็นผลประโยชน์แก่
พวกเรา”

เขาตอบต่ำๆ คิ้วขมวดหรือออกมาจุกจุก แล้วบอกให้บุญคำ
ทำหน้าที่ส่องไฟจับร่างของมันไว้เพื่อกันพลัดหาย ส่วนสา่งปากก็
ส่องกราดสำรวจภูมิประเทศไปรอบๆอย่างไม่ประมาท รพินทร์
กระชับไรเฟิลพร้อมอยู่ในมือ เตรียมที่จะรับหน้ากับสิ่งอัน
คาดคิดไปไม่ถึงได้ทุกขณะ

ท่ามกลางราตรีอันมืดมิดของดงใหญ่อันเปรียบไม่ผิด
อะไรกับมะงุมมะงาหรากันไปากลางขุนนรกโดยไม่รู้อนาคต
ร่างวิกลวิการครึ่งภูตครึ่งสัตว์เท่านั้นคงทำหน้าที่นำทางของมัน
ไปเป็นปกติ เป็นการนำอย่างเจตนาจริง ๆ เพราะบางครั้งเมื่อ
ภูมิประเทศลึกลับซับซ้อนและรกชัฏเกินไป มันก็หยุดรอให้
รพินทร์บอกได้แค่เพียงทิศทางเดินนั้นนั่งมอยู่ในป่าใหญ่ฝั่ง
ซีกซ้ายของทางด้านข้าง ลักษณะภูมิประเทศเป็นขอบตื้นเขา
ลูกหนึ่ง

ไม่เกิน 15 นาทีนับตั้งแต่เริ่มสะกดตามหลังมันมานั่นเอง เจ้าผีกองกอยก็นำทั้งสามมาหยุดยืนอยู่บริเวณที่โล่งเตียนแคบ ๆ ตอนหนึ่ง มีต้นไม้ใบหนา ขนาดต้นอย่างย่อม ๆ ยืนตระหง่านครึ้ม อยู่ ที่มันหยุดยืนรออยู่ในโคนต้นไม้ นั่น จนกระทั่งรพินทร์กับอีก สองพรานตามเข้ามาถึง แล้วแหงนหน้า ชี้อเล็บแหลมโง้งขึ้นไป บนศีรษะ

ไฟฉายทั้งสามกระบอาก็ส่องจ้าขึ้นไปทันที

แล้วทุกคนก็อุทานออกมาพร้อมกัน

“ต้นพริก!”

จากแสงไฟทำให้รพินทร์กับพรานพื้นเมืองทั้งสอง มองเห็นเม็ดพริกที่ออกดกเต็มต้น ลักษณะไม่ผิดอะไรกับต้น พริกยักษ์ที่พบกันก่อนแล้วเมื่อกลางวันนี้ ผิดกันแต่ว่ามันเป็น คนละต้นกันเท่านั้น

“นาย!...”

เสียงส่างปาร้องเอ็ดขึ้นอย่างตื้นตัน

“มันพาเรามาที่ตันพริก ที่พ่อเคยบอกส่งปาไว้เห็นจะใช่
แน่แล้ว พริกนี่จะต้องแก้พิษตะขาบได้ หาไม้อัฝีกองกอยมันคง
ไม่พาเรามาที่ตันพริกนี่”

รพินทร์กัตริมฝีปากแน่น ซอยเปลือกตาถี่เร็ว หันไป
จ้องดูเจ้าสัตว์ประหลาด ซึ่งบัดนี้ยืนอยู่ห่างจากเขาเพียงสามก้าว
พอสบตาเขามันก็สยายริมฝีปากเห็นเขี้ยวแหลม ซี่มือขึ้นไปบน
ยอดตันพริกอีกครั้ง

บุญคำพูดเร็วปรือมาอีกคนอย่างดีใจ ตาเป็นประกาย

“มันตรงกันกับที่ไอ้ส่งปาพูดไว้เมื่อหยก ๆ ไอ้ฝีกองกอย
นี่มันคงต้องการให้เรามาเก็บพริกไปพอกแผลนายทหารนั่นเอง
ใช่ไหมวะ? ไอ้ฟุงปองฟันแหลม?”

ประโยคหลังตาพรานเฒ่าหันไปร้องถามสัตว์ประหลาด

เหมือนจะฟังคำพูดของแกได้รู้เรื่องดีที่สุด เจ้าภูตไพร
พยักหน้าแล้วทำบุญโบ้ยด้วยมือทั้งสอง เร่งเราให้ขึ้นไปเก็บ

“เออละ เห็นจะได้การแน่ ส่งปากกับบุญคำป็นขึ้นไป
ไม่ต้องเก็บทีละเครืออยู่ให้เสียเวลา เลือกฟันลงมาทั้งกิ่งเลย”

เขาออกคำสั่งอย่างยังไม่วายตีนง

ตาพรานเผ่ากับเจ้าต้องสู้วางปืนกับไฟฉายลง ชวนกัน
ปีนไต่ขึ้นไปทันที โดยมีมัดขัดติดหลังกันขึ้นไปคนละเล่ม
รพินทร์เปิดไฟฉายตั้งไว้เพื่อช่วยส่องให้เห็นถนัด ตนเองยืน
คอยอยู่ข้างล่าง

ไม่กี่อึดใจต่อมา นั่นเอง สองพรานก็ปีนขึ้นไปถึง
คาบแรกซึ่งไม่สูงนัก ช่วยกันพันลิตกิ้ง ท่ามกลางความเงียบ
เสียงมีดกระทบกิ่งพริกดังก้อง แล้วสองสามกิ่งขนาดเท่าแขน
ก็หักครืนลงมา รพินทร์วางไรเฟิลลง ปล่อยผ้าขาวม้าราบกับพื้น
กระโดดเข้าไปรูดเอาเม็ดของมันโกยใส่ลงไปในผ้าขาวม้าโดยเร็ว
ในขณะที่บุญคำและช่างปาช่วยกันพันขาดลงมาอีก แต่แล้ว
ทันทีที่นั่น ระหว่างที่พรานใหญ่กำลังสาละวนอยู่กับการเก็บ
เม็ดพริก เจ้าฝึกกองกอยก็กระโดดพรวดพราดเข้ามาแสดงอาการ
ลูกลี้ลูกลอนอยู่เบื้องหน้าเขา เหมือนจะพยายามจะบอกอะไร
สักอย่างหนึ่งที่เป็นความหวาดหวั่นพรันกลัวของมันในขณะนี้
โบกไม้โบกมือวุ่น ส่งเสียงร้องก้อย ๆ อยู่ถี่ระรัว รพินทร์ชะงัก
จ้องมัน แต่เขาก็ไม่สามารถจะอ่านสิ่งใดได้ออกทั้งสิ้น...
จากอาการอันโลดเต้นกระสับกระส่ายร้อนรนนั้น

“เฮ้ย นั่นเองเป็นอะไรไป!”

เขาร้องทักขึ้นด้วยความประหลาดใจ

พริบตาเดียวเท่านั้น ร่างของสัตว์ประหลาดก็พุ่งวูบผละจากเขาหายเข้าไปในเงาป่า รวดเร็วไม่ผิดอะไรกับเงาของปีศาจ โดยไม่มีโอกาสที่จะให้เขาเข้าใจอะไรได้ทั้งสิ้น นอกจากรหัสอันผิดปกติจากท่าทีของมัน

“อะไรนะ นายพูดกับใคร?”

บุญคำกับช่างปาหะดพันกิ่งพริก ร้องถามลงมาเป็นเสียงเดียว เพราะได้ยินเสียงอุทานของเขา รพินทร์ก็สั่งขึ้นไปอย่างรวดเร็วปรือ

“พอแล้ว รีบลงมาเถอะ เร็วที่สุด! ไอ้ฝึกกองกอยมันต์กใจอะไรสักอย่างหนึ่ง เผลอหนีหายเข้าป่าไปแล้ว”

ดาพรานเฒ่ากับเจ้าต้องสู้รบพรวดพรวดกระโดดตบลงถึงพื้นโดยเร็ว พรานใหญ่ร้องเร่งให้ช่วยกันเก็บรวบรวมเม็ดพริก ขณะที่ก้มลงเก็บซูลมุนกันอยู่ ทั้งสามก็สะดุ้งขึ้นสุดตัว

เสียงไรเฟิลลั่นตูมก็ก้องทำลายความเงียบขึ้น สะเทือน
เข้าไปทั้งโขดเขาท่ามกลางราตรีอันสงบ มันไม่ห่างออกไปนัก...
และไม่มีปัญหา มันดังมาจากทางด้านที่พักของคณะซึ่งกำลังรอ
อยู่นั่นเอง

“เกิดอะไรขึ้นที่พักของเราแล้ว นาย!”

บุญคำร้องลั่น

ไม่ทันจะขาดเสียงของแกก็แผดแหลมหนักหน่วงขึ้นถึยบ
3 นัดซ้อน นั่นเป็นเสียงของปืนสั้น แล้วก็ตามติดมาด้วยลูกซอง
อีก 2 นัด ดูเหมือนจะมีเสียงเอะอะโวยวายดังตามลมมาแว่ว ๆ
แสดงอาการของความตื่นตระหนกซุลมุน

บุญคำกับช่างปาแผ่นอย่างลื้มตัว ขยับจะวิ่งแนบกลับไป
ยังที่พัก แต่รพินทร์กระซอกคอเสื้อไว้ได้ด้วยสติสัมปชัญญะที่
ควบคุมได้เหนือกว่า

“เก็บพริกให้ก่อน”

เขาตะโกนกรอกช่อกุหลาบทั้งสอง เสียงเตือนเช่นนั้นเอง
ทำให้สองพรานลนลาน โกยพริกใส่ผ้าขาวม้าอย่างไม่ยอม

หายใจ ในขณะที่พรานใหญ่กระโดดไปรวบปืนประจำมือและไฟฉายที่เปิดทิ้งไว้เข้ามาแจกส่งให้

อึดใจเดียวทั้งสองก็ช่วยกันมัดชายผ้าขาวม้าผูกเป็นปากถุงบรรจุพริกได้หอบใหญ่เหวี่ยงขึ้นสะพายหลัง รพินทร์ก็ฉายไฟส่องหาที่หมายที่เขาทำไว้ขณะที่เดินตามหลังเจ้าฝึกกองกอยมา คลำทางออกเดินอย่างรีบด่วนเพื่อบายหน้ากลับที่พัكد้วยใจอันไม่อยู่กับตัว

ระหว่างที่ลนลานคลำหาทางกันมา ต่างก็ได้ยินเสียงปืนจากแคมป์ระดมยิงอย่างเอ็ดอึงถล่มป่าไม่เป็นสำหหลายตึงทั้งไรเฟิล ลูกซอง และปืนสั้น สลับไปกับเสียงโวยวายที่ลอยมาจางๆ

สิ่งที่สร้างความกระวนกระวายร้อนใจให้แก่รพินทร์และอีกสองพรานในขณะนี้คือ ไม่สามารถจะทำนายเหตุการณ์ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคณะพรรค ขณะเดียวกันก็ต้องเสียเวลาค้นหาทางกลับซึ่งไม่สามารถรู้ดไปให้เร็วเหมือนใจนึกได้

เสียงบุญคำสบถต่ำไ้ฝีกองกอยล้นที่มันผละหนึไป
เสียก่อน เหมือนจะทิ้งให้คำทางกลับเอง ยังโชคติดอยู่บ้างที่
ระหว่างการเดินตามมันมานั้น รพินทร์ทำเครื่องหมายไว้ใน
บางระยะตามนิสัยอันไม่ประมาทของเขา แต่ก็ต้องคลำกันวุ่น
ทำให้เสียเวลาไปไม่น้อย เพราะสภาพป่ารกทึบและเดินมา
ในเวลากลางคืนอันมืดมิด

ทั้งสามวิ่งพลางเดินพลาง ประเดี๋ยวก็ต้องหยุดสังเกต
ทางเสียที ปรีक्षाเถียงกันมาตลอด บางขณะก็หลง...ต้อง
หวนกลับไปคลำจุดหมายใหม่ จิตใจก็กระสับกระส่ายร้อนเป็นไฟ
เพราะอารามที่จะรีบกลับไปให้ถึงที่โดยเร็ว ต่างลุ่มลุกคลุกคลาน
กิ่งไม้และหนามเกี่ยวเยินไปหมด

“ระวังนา นาย ประเดี๋ยวหลงผิดทางไปใหญ่!”

เสียงบุญคำจะล่ำลือมาอย่างเป็นห่วง ตัวแกเองตามมา
เป็นคนสุดท้ายล้าหลัง

“อย่าแหกปากอะอะไปเลย บุญคำ คอยตามให้ดีก็แล้ว
กัน ระวังห่อพริกด้วย อย่าให้หล่นหาย”

เขาตอบ ก้าวพรวดๆทะลุพงไปเบื้องหน้า ส่องไฟกราด แล้วมุดลอดกิ่งไม้ที่ทอดขวางอยู่ หักเลี้ยวเข้าทางด้านเล็ก ๆ ฝั่งซ้ายมืออย่างไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่นิดเดียว ทั้ง ๆ ที่อากาศหนาวเย็นจับขั้วหัวใจ แต่บัดนี้ ทั้งสามเหวี่ยงออกมาท่วมกาย เพราะความตื่นเต้นตกใจและการออกกำลังเร่งรุดไปอย่างเต็มที่

ไม่นานก็โผล่ออกมาบรรจบกับด้านข้างสายใหญ่อันเป็นเส้นเดียวกันกับที่ยึดเป็นเส้นเดินก่อนที่จะวางแคมป์ขึ้น เพียงแต่ยากจะคะเนได้ว่า...ด้านไหนเป็นตำแหน่งที่พัก จอมพรานฉายไฟตรวจไปทั้งสองด้าน อีกสองคนก็หวัชุกหวัชุนเข้ามายืนหอบฮักอยู่เคียงข้างเขา

“ตอนที่เรตามมันไปไม่ได้ผ่านตรงนี้เลยนี่ นาย”

สร้างปาวว่า หน้าตาเล็กลัก ฉายไฟหมุนตัวไปรอบๆ

“นั่นสินาย นี่มันด้านใหญ่ เราไม่เคยผ่านเลย ไม่ว่าจะเดินเมื่อตอนกลางวันหรือตอนที่เรตามไ้ผีนั้นไป”

บุญคำสอดมาโดยเร็วอีกคน จอมพรานกัฏริมผีปาก ส่องไฟขึ้นไปตามยอดไม้อันสูงตระหง่านชะเง้อมองผึ่ง แลไม่ผิดอะไรกับปีศาจยักษ์ที่ยืนอยู่ในความมืด

“แต่มันก็เป็นเส้นทางใหญ่สายเดียวกับที่เราอาศัยเดินเมื่อเย็นนี้แหละ จับเส้นทางสายนี้ไปเราจะพบกับแคมป์ ฉันตัดทางออกมาหาจุดหมายด้านใหญ่นี้เอง มันจะช่วยให้เราถึงที่เร็วเข้า”

“แล้วจะเอาอย่างไรนาย ช้ายมือหรือขวามือ? ถ้าผิดทิศก็ไปคนละทางเลย”

รพินทร์ยั้งชั่งใจ เขาเองก็งงไปเหมือนกัน มันมีอยู่สองทางเท่านั้น จะขึ้นขวาหรือลงซ้าย และก็จริงอย่างที่บุญคำท้วง ถ้าตัดสินใจผิด แทนที่จะเข้าแคมป์ที่พักให้เร็วขึ้นกลับจะยิ่งห่างออกไป และในขณะนี้เขาก็ไม่แน่ใจบริเวณที่ตั้งแคมป์อยู่ทางด้านไหน

สำคัญที่สุดก็คือ บัดนี้เสียงปืนทางแคมป์เจียบลงแล้ว ไม่สามารถจะอาศัยจับฟังเสียงเพื่อชี้ทิศได้ บุญคำว่าต้องขึ้นทางขวามือ และสาธปแย้งว่าแคมป์เราควรอยู่ด้านซ้าย ในที่สุด

ก็ช่วยกันส่องไฟดูลักษณะของภูมิประเทศและต้นไม้ที่ขึ้นอยู่
สองฟากทางด้าน ความมืดในเวลากลางคืนมันเป็นศัตรูสำคัญ
ที่สุดของการตัดสินใจเลือกทางในป่าใหญ่ที่ไม่เคยชินมาก่อน

“ช่วยกันนึกให้ดีๆ ด้านบริเวณนี้เราเคยเดินผ่านมาเมื่อ
ตอนเย็นก่อนตั้งแคมป์หรือเปล่า”

“ไม่เคยเลย นาย”

ทั้งสองยืนหันมาพร้อมกัน

เพียงแค่นั้นเอง จอมพรานก็ใช้สามัญวินิจัยเข้าตัดสินใจ

“มันเป็นเส้นทางด้านสายเดียวกับที่เราเดินมาเมื่อเย็นนี้
ขณะที่ตั้งแคมป์เราแยกเข้าตั้งทางฝั่งขวาของด้าน ตอนที่เราเดิน
ตามไถ่ฝักกองกอยไป เราก็บุกอยู่ในดงของฝั่งเดียวกับที่ตั้งแคมป์
ไม่ได้ข้ามด้านใหญ่เลย เพราะฉะนั้นเมื่อเราโผล่ออกมาพบกับ
เส้นทางนี้ และเป็นบริเวณที่เรายังไม่ได้เดินผ่านมาก่อนเมื่อเย็น
ก็แปลว่าเราโผล่ออกมาเหนือบริเวณที่ตั้งแคมป์ เราต้องเดินลง
ทางซ้ายมือ ภูเขาของสา่งปาแล้ว!”

เขาบอกแล้วก็จ้ำออกจากที่โดยมีสองพรานกระโจนลี้ว
ติดหลังมาอย่างรีบร้อน

หนทางนั้นเป็นยอดเนินซึ่งราบลงไปสู่มาบ ทั้งหมด
ครึ่งวิ่งครึ่งเดินเกาะกลุ่มกันมาเป็นพรวนได้เพียงครู่เดียว ยังลง
ไปไม่ถึงส่วนที่เป็นกันแอ่ง ก็ได้ยินเสียงปีกกระพือวูบวาบตัดลม
ดังอื้ออยู่บนหัว พร้อมกับกลิ่นสาบสาบที่โชยลงมาจากเบื้องบน
ซึ่งเต็มไปด้วยยอดไม้สูง ต่างวิ่งพลางหันหน้าหันหลังสำรวจ
ไปพลางอย่างคาดคะเนอะไรไม่ถูก

รพินทร์ไม่ยอมผ่อนฝีเท้า เขารุดลงไปตามเส้นทางนั้น
อย่างรวดเร็วที่สุด พร้อมกับร้องเร่งคนทั้งสองมา ต่อมาก็ได้ยินเสียง
ยอดไม้ไหวครืนราวกับถูกลมพัดกระโชกหรือถูกจับเขย่าทั้งๆ
ที่ป่าสงัดลม

เสียงสั้นๆของบุญคำกระซิบเรียก “นาย! นาย!” ไม่หยุด
ปาก แต่รพินทร์ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น ออกวิ่งสุดฝีเท้า ทำให้
บุญคำกับสว่างป่าต้องไล่ตื้นหมา โกงแน่นอนตามหลังเขามาอย่าง
ไม่คิดชีวิต บนหนทางสายทะเลาดต่ำนั้น

อีตใจต่อมานั่นเอง ระหว่างที่ห้อยลิ่วหวั่นๆ ปักหัวปักกันลงมา ก็ปรากฏเสียงลมปีกกวาดอากาศพึบพับราวกับใครเอาใบตาลมา โบกลม พุ่งตามลงมาจากเงามืดเบื้องหลังอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ รพินทร์จะร้องบอกเช่นไรกับคนของเขา เขาอันดำสนิทราวกับ ผีกระหังซึ่งทะยานไต่ลงมาจากที่สูงก็วาบเข้าถึงตัว เสียงบุญคำ กับส่างปาซึ่งกวาดตามอยู่เบื้องหลังของเขาร้องอะไรออกมา สุดเสียงไม่เป็นภาษา หล่นกลิ้งคะมำหน้าพุ่งลงมาชนหลังเขา เหมือนถูกผลักโดยแรง พร้อมกับเสียงปิกติกระทบดังสนั่น

แรงที่คนทั้งสองหวั่นๆ ลงมาชนเขาทำให้รพินทร์เสียหลัก คะมำลงอีกคน จังหวะที่ศีรษะของเขาปักลงไปตามทางอัน ลาดชันนี้เอง ก็สัมผัสกับลมปีกโฉบลงเฉี่ยวก้านคอด้านหลัง ไปอย่างหวุดหวิด กลิ่นสาบสาบฉุนก็กระทบสลัก โลกเหมือนจะ ถล่มพังลงมาทับ

แล้วทั้งสามคนก็หกคะเมนตีลังกา กลิ้งไถลเลื่อน ระเระนาดกันลงมาตามทางลาดนั้น ส่างปากับบุญคำจะเป็น เช่นไรบ้างไม่ทราบได้ แต่ก็กลิ้งนัวเนียลงมาพร้อมกับเขา ไม่รู้ ใครเป็นใคร สำหรับตัวเขาเองสำนึกได้ในขณะที่ร่างกายหมุนตัว ไม่รู้เหนือรู้ใต้นั้นว่า ไรเฟิลกระเด็นพลัดจากมือขวาไป คงเหลือ แต่ไฟฉายแปดท่อนที่ยังกำแน่นติดอยู่ในมือซ้าย

ส่วนเจ้าสิ่งลึกลับที่พุ่งโฉบเข้าโจมตีนั้น ถลาตัดอากาศ เสียงดังวาบเลยไปเบื้องหน้า แล้วทะยานขึ้นสูงหลบเนินชันของ มอลูกข้างหน้าด้วยอาการรวดเร็วฉับไวราวกับเครื่องบินขับไล่ ไอพ่น

ร่างของจอมพรานมาติดคาอยู่ที่แ่งตอนหนึ่งในลักษณะ คู้ตะแคง เขาพลิกตัวขึ้นมาในทันทีนั้น พร้อมกับไฟฉายที่กด สวิตช์จำพวยพุ่งขึ้นไป มันก็เป็นเวลาเดียวกับเจ้าสิ่งลึกลับซึ่งมาจากอากาศเบื้องบนกำลังถลาร่อนเป็นเงาทะมึนดำมืดอยู่เหนือ ยอดอย่างใหญ่

อำนาจกระพือลมจากช่วงปีกมหิมาพานผืนผ้าใบเต็นท์ สนาม ทำให้ยอดไม้ในบริเวณนั้นไหวลู่กระทบกันครืนครัน ไปหมดราวกับพายุกระโชก

และยังไม่ทันที่จะจับไฟได้ถนัดนัก เจ้าสิ่งเหล่านั้นก็โฉบ ถลาลงมาอีกครั้ง เร็วเหมือนลมเพชรหึง ตรงดิ่งเข้ามาที่เขาและ อีกสองพรานซึ่งกำลังตะเกียกตะกายจะหลุดลุกขึ้น ด้วยลักษณะ ไม่ผิดอะไรกับเหยี่ยวร้ายที่แฉลบลงโฉบเหยื่อบนพื้นดิน

“หลบเร็ว!”

รพินทร์ตะโกนเสียงหลงบอกคนของเขาซึ่งกำลังตาเหลือกอยู่ในขณะนี้ ตนเองพลิกสะบัดตัวสุดแรงเกิด กลิ้งเข้าไปหาโคนกอไผ่ซึ่งขึ้นอยู่ริมทางใกล้ๆ พลิกคว่ำพลิกหงายไปอีกครั้ง ส่วนบุญคำกับช่างปาก็พุ่งหลาวไปคนละทางอย่างไม่คิดชีวิตลงไปในนอราบเรียบพื้น สุดแต่ว่าใครจะมองเห็นที่กำลังในวินาทีมรณะนี้ มีเสียงดังฟឹบสนั่นจนแผ่นดินสะเทือนพร้อมกับมานฝุ่นและกรวดหินก้อนเล็กก้อนน้อยปลิวกระจายว่อนเพราะการตีกระทบอย่างแรงจากปลายปีก

และตำแหน่งนั้นก็คือที่ซึ่งรพินทร์นอนอยู่เมื่อเสี้ยววินาทีนี้เองก่อนที่จะพลิกตัวหลบหนี

“ค่างคาว นาย! โอ๊ย! พ่อแก้วแม่แก้ว!...ค่างคาว!!”

นั่นคือเสียงโวยวายเอ็ดอึงไม่ได้ศัพท์ของบุญคำ ซึ่งเขาไม่มีเวลาสำรวจได้ในขณะนี้ว่าแกอยู่ที่ไหน

จอมพรานม้วนตัวขึ้นมาตั้งหลักอีกครั้ง ตะครุบมือไปทางเข็มขัดด้านหลัง เดชะบุญเหลือเกิน ปืนสั้นขนาด .44 แม็กนัม บังเอิญเหน็บขัดหลังของเขามาด้วยก่อนที่จะเดินออกจากแคมป์

และในขณะนั้นมันก็ยังอยู่ที่เดิม ไม่ได้พลัดหลุดไปเหมือนไรเฟิล เขาก็หัวใจพองโตขึ้นด้วยความหวัง กัดฟันกระซอกมันขึ้นมา ในปริบตานั่น

ไอ้ทูตมฤตยูอันสำแดงตนขึ้นอย่างกะทันหันจู่โจมที่สุด และที่บุญคำผู้เฒ่ามองเห็นได้ถนัดกว่าเขาร้องบอกมาว่า ‘ค้ำควา’ บัดนี้บินทะยานเป็นพายุบุแคมร่อนอยู่เหนือยอดไม้สูง ฟังเสียงได้ถนัดจากลมปีกของมันและอาการไหวสะเทือนของ ยอดไม้ เขาก็สาธตันเตอร์ขึ้นไปเป็นครั้งที่สอง แต่ในคราวนี้ ไม่ใช่มือเปล่า ทว่ามีลากล้องของ .44 แม็กนัมจ้องตามลำไฟ ไปด้วย

จากลำแสงของไฟ เท่ากับว่าเป็นเป้าหมายของสัญญาณ ให้มันถลาลงใส่เหยื่อที่มันกำลังวนเวียนหาจังหวะอยู่ในขณะนี้ ร่างอันใหญ่โตดำสนิท ปีกเป็นแผ่นหนังมีเส้นแหลมโค้งโผล่ ออกมาทางด้านหัวปีกกราวกับตะขอสับกระสอบข้าวสาร พุ่งต่ำ จากมุมสูงขนานลงมากับช่องทางด้านที่ลาดเท สวนลำแสงไฟ ขนาดแปดท่อน ดวงตาทั้งคู่กระทบกับไฟวาบวูบราวกับเพชร มันตรงเข้าสู่เขาเร็วจนแทบดูไม่ทัน ท่ามกลางเสียงร้องป่าแตก ของบุญคำกับเจ้าต๋องสู้

รพินทร์เหนียวไถป็นสั้นในมือกระหน่ำสองนัดติด ๆ กัน
ออกไป เป็นการยิงด้วยสัญชาตญาณและประสาทสัมผัสโดย
ไม่มีโอกาสที่จะเล็งได้ เสียงกระสุน .44 แม็กนัมปะทุกึกก้อง
กลบลมปึกของมันที่โฉบถลาเข้าใส่อย่างดุร้ายในขณะนั้นลง
หมดสิ้น พอมันตูมออกไป เขาก็ทิ้งตัวคว่ำหน้าลงกับพื้น แยก
เขี้ยวหลับตาแน่น เมื่อสัมผัสกับปีกอันรุนแรงประหนึ่งใบพัด
เฮลิคอปเตอร์ผ่านหัวไปอย่างกระชั้นชิด แล้วกอไผ่เหนือศีรษะ
ที่อาศัยหลบอยู่ก็หักวินาศย่อยยับ เสียงครืนโครมสะเทือนโยก
ไปหมดทั้งกอ พร้อมกับเสียงร้องแหลมสำเนียงประหลาดก้อง
สะท้อนดง มันจะเป็นเสียงที่ออกมาจากความเจ็บปวดหรือดุร้าย
โกรธแค้นก็สุดจะบอกได้ พงไม้ใหญ่น้อยด้านหลังกอไผ่ซุ่มนั้น
ถูกชนระเป็นทาง หักสะบัดไปอีกหลายพุ่ม

การเสียหลักถลาเข้าชนพงไม้หน้าจะทลายได้ว่ามันคงถูก
ลูกปืนเข้าข้างแล้ว แต่แทนที่จะได้ยืนมันหล่นลงมากะทบพื้น
ในลำดับต่อไป กลับได้ยินเสียงลมจากปีกกระพือถี่เร็วขึ้นสู่
เบื้องสูงอีก เสียงฮวบ จวนเวียนไปรอบ ๆ

พรานใหญ่ตะกายลุกขึ้นวิ่งกระโจนออกมากลางดง
กระชับปืนในมือแน่น แทบว่าจะบีบด้ามให้แหลกยับไปกับมือ
ส่องไฟตามเสียง ลักษณะการบินของมันฉวัดเฉวียนอย่าง

ธรรมชาติของค้างคาวธรรมดา ยังประเปรี้ยวและว่องไวอยู่เหมือนเดิม ความรวดเร็วฉับพลันของการเคลื่อนไหวชนิดนั้น ทำให้กราดไฟตามไม่ทัน นอกจากเห็นได้จากปลายรัศมีของลำไฟฉายที่แผ่กว้างออกไปเท่านั้น

เขายืนหมุนคว้างหันไปรอบ ๆ โดยเร็วตามการบินฉวัดเฉวียนเป็นวงกลมของมัน แล้วสับไกออกไปอีกนัดสองนัดอย่างเด็ดดาลขาดคั้น ทุกครั้งที่ปืนลั่น มันจะพลิกตัววูบหลบจากทิศทางบินเดิมทุกที พร้อมกับเสียงร้อง ‘แจ๊คค์’ ฟังเสียงเย็นไปถึงชั่วหัวใจ

บุญคำกับช่างปาบัดนี้ก็กระโดดโลดเต้นโห่ร้องทำเสียงอื้ออึงขึ้นเพื่อตะเพิดไล่ พร้อมทั้งตะโกนบอกอะไรกับเขา เอ็ดตะโรฟังไม่ได้ศัพท์ซุลมุนโกลาหลไปหมด วูบหนึ่งมันลับมูม ยอดไม้หายไปทำท่าเหมือนจะบ้ายหนี แต่อีกวูบต่อมาก็โผล่มา ร่อนอยู่เหนือหัวให้เห็น ทำท่าเหมือนจะพุ่งลงมาอีกครั้งแล้วครั้งเล่า

รพินทร์ขบกรามแน่น จ้องจิ้งหะที่จะยิงให้ถนัด แต่การที่จะยิงเป้าหมายซึ่งบินอยู่บนอากาศอย่างรวดเร็วและในเวลา กลางคืนด้วยปืนสั้นเช่นนี้ เขาก็ย่อมรู้ว่ามันหาประโยชน์อันใด

มิได้เลย นอกจากเสียงขู่เตือนให้มันได้รู้ว่าเหยื่อของมันมีพิษสง
บ้างเท่านั้น ไม่ใช่จะเข้าจู่โจมราวีได้ง่ายๆ

อีตใจต่อมา มันก็กลับหายไป บุญคำกับสว่างวิ่งตาตั้ง
เข้มารวมกลุ่มกับเขาเหมือนจะยึดเป็นที่พึ่ง ไรเฟิลของทั้งสองก็
พลัดหล่นทิ้งอยู่ที่ไหนไม่ทราบเหมือนกัน มีแต่มีดคนละเล่ม
ถือกระชับแน่นอยู่ในมือที่สั่นเป็นเจ้าเข้า เครื่องรางที่จะปกป้อง
ยึดเป็นที่พึ่งได้ในขณะนี้ก็คือเจ้ารูเกอร์ ซูเปอร์แบล็คฮ็อค .44
แม็กนัมในมือของรพินทร์เท่านั้น และบัดนี้มันก็เหลือติดไม่อยู่
เพียงสองนัด ไม่มีกระสุนอะไหล่มาด้วยเลยแม้แต่นัดเดียว

จอมพรานเองก็ยังไม่ออกเหมือนกันว่า ถ้ามันบินโฉบ
ล่อให้ยิงจนกระสุนหมดรังเพลิง ต่อจากนั้น ทั้งเขา บุญคำ
และสว่างก็คงเปรียบไม่ผิดอะไรกับลูกหนูเล็ก ๆ ที่จะต้อง
หัวซุกหัวซุนหลบกรงเล็บพญาเหยี่ยว

“ปิ่น! ใครมีติดตัวอยู่บ้าง!!”

เขาร้องเร็วปรือ ขณะที่ทั้งสองแล่นมาถึง

“พลัดหลุดมือไปตอนที่มันเอาปีกตีครั้งแรกนั้นแหละนาย
คงตกอยู่บนเนินโน้น”

ทั้งสองละล่ำละลักออกมาเป็นเสียงเดียว

“ฉิบหายละวา ประเดี๋ยวมันโผล่มาก็กินกันเท่านั้น ฉัน
เหลือลูกป็นอยู่แค่สองนัดเท่านั้น”

เขาสบถสั้นออกมา

“เดี๋ยวก่อน! บุญคำจะลองไปงมมาให้เอง!”

ดาพรานเผ่าซึ่งกล้าหาญกว่าช่างปาร้องปากสั้น ขยับจะ
ไต่เนินขึ้นไป แต่รพินทร์เหนี่ยวไหล่ไว้ ห้ามโดยเร็ว

“ไม่ต้อง! อยู่รวมกลุ่มกันที่นี่แหละ อย่าแยกกัน เตรียมตัว
ไว้ให้ดี ถ้ามันโฉบลงมาถึงตัว พันสวนให้เต็มเหนี่ยวเลย”

ทั้งสองรับคำ ขยับมีดในมือเตรียมพร้อม ทันใดนั้น
ยอดกร่างทางด้านหลังก็ไหวซู่ซ่า โอนเอนอยู่ไปมา ต่างหันขวับ
ในพริบตาพร้อมกับอาการสะดุ้ง แล้วลำไผ่ของพรานใหญ่
ก็ส่องขึ้นไปเห็นภาพนั้นชัดเจนตาคือเป็นครั้งแรก

มันกางปีกคร่อมเกาะอยู่บนไม้สูงเหนือไหล่เขา เหมือนจะพักเพื่อหาจังหวะในลำดับต่อไป ขณะที่ไฟสาดขึ้นไปพบนั่น กำลังคลานกระดืบช้า ๆ ด้วยปีกหนึ่งสีดำรุงรังไปด้วยขนอุย มองผาด ๆ เหมือนใครเอาผ้าสีดำเก่า ๆ ไปคลุมไว้บนยอดไม้ นั่นจะผิดกันก็แต่เพียงว่า ผ้าใบมฤตยูผืนนั้นกระดิกไหวตัวได้ เพชรสะท้อนแสงสองดวงส่องวาววูบมาจากกลุ่มความดำมืดนั้น ดวงขนาดกำปั้น เสี้ยววินาทีนั่นเอง รพินทร์ ไพรวลัย ก็นึกสาปแช่งเหตุการณ์ที่ทำให้โรเฟิลหลุดมือเขาไปเสียก่อนหาไม่เช่นนั้นเป้าหมายนัดชัดเจนที่สุดนี้จะไม่วันพลาดไปได้เลย

ระหว่างที่สองคนโวยวายซึบอก พรานใหญ่เหี้ยมดแซนที่กำป็นสันแบบซิงเกิ้ลแอ็คชั่นออกไปสุดช่วง กลั่นใจเล็งอย่างประณีตที่สุด โดยหมายไปที่ลูกแก้วสะท้อนแสงดวงใหญ่อันพรายพราวอยู่นั้น

มันถลารูบขึ้นบิน เขาก็ตะโกเปรี้ยง ซ้ำไปชั่ววินตาเดียวเท่านั้น!

ไอ้ค่างคาวผิส่งเสียงร้องแหลมยาวขึ้นอีกครั้งก้องไปทั่วหุบ แล้วผละบิณอ้อมหลังเขา อันตรธานหายไปในช่วงอึดใจ